

Signe Johannessen

Time Is My Body

01.03.2025 - 20.04.2025

Time is my body rör sig över och under havet, gränslöst liksom de enorma vattenmassor som omsluter vår planet. Utställningens ryggrad består av en serie verk som på olika sätt relaterar till det oceaniska och som föreslår både mänskliga och mer-än-mänskliga relationer och narrativ. Med skulptur, installation och video från 2016 till idag lyfts aspekter av tid, materia, makt och agens.

"Nutiden är gravid med framtiden" skrev matematikern och filosofen Gottfried Wilhelm Freiherr von Leibniz. I Johannessens verk snarare korsbefruktas historien med nuet och framtiden utifrån människans begär att utarma, bemästra, klassificera och tygla naturen.

Time is my body ramas in av vågskvalp och tång, barn som undersöker strandfynd och händer som sluter sig runt enorma valkotor. Videotriptyken *Olaus Magnus teori* skapades vid kusten i Finnmark där Johannessens släkt kommer ifrån. Vattenvägen skulle det vara möjligt att ta sig därifrån till Bohusläns museum. År 1593 publicerade Olaus Magnus *Carta Marina*, en tongivande karta över Norden som också innehöll fantasifulla havsmonster. I verket dissekteras Olaus Magnus påståenden om det "nordiska folkets" egenskaper och hur det okända får formen av drakar och odjur. Den ger också en ingång till hur vår världsbild är djupt påverkad av tidiga visuella representationer och uppbyggda historier.

Utställningens titel är hämtad från det nyproducerat verket *Time is my body*, som utgår från stationsinspektör Lundgrens snäcksamling som donerades till museet 1930. Samlingen som består av snäckor och musslor från hela världen får nya innebörder genom Johannessens lins, där död, erotik och människans omätliga begär att äga och klassificera står i centrum.

Även videoverket *Prey/Pray* utspelar sig delvis bland en naturhistorisk samling. Den är en fördjupning av ett oväntat samarbete som inleddes då huset där konstnärens ateljé ligger ockuperades av den självorganiserade klimataktivistiska gruppen Rädda Jorden Klubben, bestående av barn. I videon får vi följa gruppens rörelser och blickar i ett zoologiskt magasin med uppstoppade djur och skelett och genom spontan lek som går bortom artsbestämmelser och klassificeringar. Med tanke på vilken enorm skada som åsamkas planeten är det begripligt att yngre generationer inte längre vill definiera sig som enbart människor. Vi kan också skymta narvalständer i filmen, något man länge trodde var enhörningshorn med magiska egenskaper.

Det övernaturliga och reaktioner på det främmande gör sig också påmint i den monumentala skulpturgruppen *Clever Girl and Wet Wand for Future Fires*. Likt en mytisk best redo att anfälla svävar den hybrida kroppen som utgörs av en del som liknar en bäckenbotten, ett hästben, enorma klor och en spiralformad kon som för tankarna till en narvalstand eller ett enhörningshorn. Titeln blinkar till en scen i filmen Jurassic Park där den manliga parkföreståndaren erkänner sig besegrad av honödlan och utbrister "clever girl" precis innan han blir uppäten, en allegori över människans högmod och dess konsekvenser, högst aktuell genom den pågående klimatkatastrofen.

Johannessen sammanför sin egen familjehistoria med spekulativ evolution och geologi. Valkotorna från *Olaus Magnus teori* återkommer i olika former i *Bone Wars* och *Hic Sunt Dracones*. Kotorna kommer ursprungligen från en släkting till Johannessen som bodde vid kusten i Finnmark, kallad tante Tulla. Hon arbetade som barnmorska och det ryktades att hon samlade lämningar från valfångsten och fisket och grävde ner i sin trädgård. När Johannessen började gräva i trädgården för tio år sedan fann hon mycket riktigt delar av en kaskelots ryggrad. I videoverket *Hic Sunt Dracones*, vars titel pekar mot den latinska fras som förekom på äldre kartor som betyder "här är drakar" men också mot den gräns där människans vetande upphör, blir en skulpterad valkota från trädgården en del av en mänsklig kropp i en ansats att bli ett med havet. I verket kontrasteras detta hybrida tillstånd med arkivbilder från valfångst på 1940-talet. Bilderna fångar de riter som de unga männen genomgick ombord på båten för att förbereda sig för slakten.

I skulpturen *Håkjerringa* hänger enorma rekonstruerade håkäringständer från taket i dammduk. Håkäringen är en av Nordens största hajar och kan bli upp till 500 år gammal. Likt en sarkofag av tid rör den sig i djuphaven. Verket blir också en påminnelse om att hajar har funnits på jorden i ungefär 450 miljoner år, men att många arter nu är hotade av fiske, miljögifter och klimatförändringar.

Genom Johannessens dialogiska utforskningar står de oceaniska och hybrida kropparna i centrum, tiden vrids ur led men i sprickorna framträder nya subjekt och relationer, genomvåta av omsorg.

Signe Johannessen (1978) är utbildad vid Konsthögskolan i Oslo och Kungliga Konsthögskolan i Stockholm. Hon arbetar med skulptur, video, teckning och performance. Tillsammans med konstnären Erik Rören bildar hon konstnärduon Rören/Johannessen. Johannessen är också en av grundarna och konstnärliga ledarna för Art Lab Gnesta.

Julia Björnberg, curator